

CHƯƠNG I

Ngon gió nữa, mát nữa lạnh lùa vào khoang thuyền mang theo những hạt nước li ti. Không phải là bụi nước biển hắt vào mà là những hạt mưa trút vào mảnh đầu cây nển vạt tất.

Ngọc Hân chợt hỏi:

- Hả mưa sao anh?

Thái Điền rời tay khỏi mớ tóc dài của Hân, thò đầu ra ô cửa của chiếc thuyền rồi vuốt những giọt mưa nhỏ bám nơi má, Điền nói:

- Có lẽ trời sắp mưa em ạ! Bầu trời trông có vẻ u ám lắm.

Ngọc Hân khẽ trở mình, con thuyền chao chao chòng chành. Mặt nước biển gợn sóng lấp lánh ánh đèn phản chiếu của những chiếc đèn từ những chiếc quán dọc theo hai bên bờ hắt xuống.

Thư ánh Báng khắc khoải rồi tan đi hòa cùng ánh trăng sáng của đêm mười sáu rơi qua màn mưa ẩn hiện nhẹ chập choạng rồi mờ nhạt.

Nha Trang một đêm trăng đi chơi thuyền thật trữ tình tuyệt vời làm sao!

Điền ngồi xuống ngã lưng vào mạn thuyền!

Ngọc Hân nằm, đầu gối lên đùi anh những sợi tóc óng ánh trải dài như thảm cỏ mịn trong lòng anh. Những sợi tóc lác lổng theo cơn gió thoảng đang đùa nghịch phiêu bồng trên mặt Điền.

Hân nghiêng mặt vào đùi anh, cô nói nhẹ:

- Thấp nển lại đi anh!

Giọng ngọt ngào ấm áp như ru lòng anh. Thái Điền vuốt nhẹ mái tóc mềm của Hân: Chiếc thuyền được neo giữa dòng, gió lại xuyên qua tấm bạt chắn nơi mũi thuyền, phập phồng gió ủa tới thật nhanh vào hai người.

Thái Điền cười nhỏ giọng:

- Khỏi em ạ! Có đốt lên ngọn nến rồi cũng lại tắt vì cơn gió mạnh nữa thôi.

Ngọc Hân xoay người nằm sát vào Điền, kéo đôi vạt áo vào ngực. Cô chợt rùng mình. Điền vội lấy điều thuốc vừa hỏi:

- Em lạnh hả Ngọc Hân?

Choàng tay ôm sát vòng eo của Điền.

Hân nhẹ gật đầu:

- Vâng! Trời mưa em cảm thấy lạnh!

Điền cười giọng trầm ấm:

- Nép sát vào anh, em sẽ không còn thấy lạnh nữa cô bé ơi?

Rồi Điền nắm bàn tay Hân áp lên má, anh yêu thương!

- Yêu em quá đi Hân ơi!

Hân bĩu môi dỗi hờn:

- Anh đang nói dối em, ba ngày nay bất tâm, đến nay mới thấy mặt! *Thế* mà bảo yêu em...

Vuốt nhẹ nhẹ bàn tay mình lên bờ vai mềm mại của Hân, anh cười nhẹ:

- Anh cùng một người bạn đi Biên Hòa khảo sát một vùng đất sắp sửa kiến thiết thành lập khu chung cư em ạ!

Hân nhìn anh với ánh sáng lờ mờ ngoài biên hắt vào, cô nói:

- Anh đừng lấy cái "mác" kiến trúc sư ra đây lừa dối em đấy nhé!

Thái Điền chột la lớn lên:

- Ui da! Không có đâu nào! Anh nói thật mà, em cần anh đau quá vậy hả?

Giọng Hân hơi buồn:

- Tin anh thì anh có tin. Nhưng em đang lo Điền ạ!

Anh hỏi nhanh:

- Em lo gì hả?

Chớp đôi mi. Hân nói về suy tư, dò hỏi:

- Cô gái đẹp nào đó lại đến tìm anh tại phòng làm việc của anh hả chứ?

Chau đôi mày, anh hỏi Hân về trêu ghẹo:

- Sao em biết? Chỉ đoán mò mà còn nói xấu cho anh?

Hân lườm anh hỏi lại:

- Nhưng có hay không mới là điều cần thiết.

Gãi gãi đầu Điền nói về khổ sở:

- Nhưng mà... nếu có đó chỉ là những người đến hợp đồng chờ anh lên bảng vẽ xây cất thôi mà.. Em lại nghĩ không tốt cho anh.

- Dù không có như thế nhưng em cũng vẫn lo.

Thái Điền nhìn xoáy vào mắt Hân:

- Em làm anh buồn lắm Hân ạ.. Yêu nhau phải tin tưởng nhau chứ!

Ngọc Hân vẫn im lặng không nói cô biết Điền có vẻ buồn. Hân vẫn lo sợ trước lời của nhỏ bạn Kim Phương nói về anh.

Điền là người có tài, rất giỏi về ngành kiến trúc. Diện mạo thanh tú đẹp trai, già dặn hơn sơ với tuổi đời của anh. Anh là con trai độc nhất của một gia đình thương gia có tiếng ở thành phố.

Ngắn thứ áy trong Thái Điền đã làm cho Hân lo sợ mất anh, mất một tình yêu mà bấy lâu Hân vun đắp.

Thấy nét mặt trầm tư của Hân, Điền vội cười giả lả:

- Này nhé! Em không yêu anh sao lại giận anh nữa vậy? Không được giận anh đó.

Nói dứt lời Điền. lại cúi xuống thật gần hôn vào bờ môi Hân như xóa tan nỗi nghi ngờ trong lòng cô.

Đưa mắt nhìn màn mưa, Hân nói nho nhỏ:

- Không yêu anh mà em lại bỏ cả việc làm để đi cùng anh sao Điền.

Bóc vỏ trái nhãn đưa vào miệng Hân, anh nói:

- Anh hiểu rồi bé ạ! Ăn trái nhãn đầu mùa tha lỗi anh nhé!

Hân cười nhẹ, đôi mắt nhìn bầu trời cùng anh:

- Cho thuyền vào bờ đi anh Điền, mưa thế này kèm theo bão bắt ngờ là không kịp trở tay đây.

Bẹo má Hân, anh âu yếm nói:

- Em lo la ghê, chiều em vậy.

Hân cười khúc khích, với lời nói nịnh đầm của anh. Tiếng cười hòa vào âm vang, tiếng mưa nhẹ hạt trên mái thuyền. Họ cảm thấy không gian không đến nỗi buồn thảm trước hai người đang yêu nhau!

Đâu đây âm vang tiếng ru hời nơi phố xa vọng lại. Tiếng ru con vào giấc ngủ giọng nghe ngọt ngào như lời vỗ về của Điền với Hân.

- Ngọc Hân, yêu anh em hãy tin anh. Đừng nghĩ những chuyện không tốt xảy ra em ạ!

Hân tựa người vào vai anh, để yên bàn tay cho Điền nắm. Hân nói trong ngọt ngào âu yếm:

- Vâng, anh nói đúng, em rất tin tưởng vào tình yêu chân thật của chúng mình. Điền ạ!

Điền buông mái chèo cho thuyền xuôi bồng bồng trôi mặt nước, anh cúi hôn vào bờ môi Hân, giọng thì thầm:

- Anh yêu em!. Yêu vô cùng Ngọc Hân của anh.

Hân tận hưởng nụ hôn nồng cháy rạo rục. Hân tin tưởng anh khẽ gạt đầu chấp nhận nụ hôn quyến rũ. Bờ môi anh khép kín bờ môi Hân.

Thái Điền và Ngọc Hân về khách sạn lúc mười giờ đêm. Điền mở cửa phòng. Hân lách mình bước thẳng vào phòng ngủ, trút bỏ bộ quần áo rồi đi tắm.

Những tia nước nơi vòi sen tỏa xuống, chạm vào da thịt gợi cho Hân cảm giác hưng phấn êm ả như được vuốt ve.

Không biết bao nhiêu giọt nước thi nhau mon trón vuốt ve vào tấm thân trần của Ngọc Hân.

Ngọn đèn ngủ dưới cái chao hình tròn tỏa ánh sáng hồng dịu mát. Ngọc Hân bật chiếc quạt đứng hong mái tóc vừa gội, chăm chú nhìn ngắm mình trong gương, hình bầu dục trước bàn trang điểm trong phòng.

Chiếc áo ngủ trắng tinh nguyên rộng cổ trễ tràn xuống vùng ngực trắng ngần. Thái Điền cũng vừa tắm xong, nằm ngửa trên chiếc giường nệm êm ái nhìn Ngọc Hân trong say mê rạo rục.

Thái điền chiêm ngưỡng bức tượng sống của người con gái, thần kinh anh xáo trộn.

Điền nở nụ cười, trái tim anh rạo rục dồn dập khát vọng của tuổi đời đầy hưng phấn, mãnh liệt trong lòng anh.

Dụi điếu thuốc vào cái gạt tàn trên chiếc bàn đặt cạnh đầu giường. Điền nhẹ bước xuống giường đến bên Hân, anh choàng tay ôm Hân, nâng gương mặt Hân lên, giọng anh khẽ khàng ngọt ngào nói:

- Ngủ đi em! Trời đêm nay mưa dai lạnh lắm!

Ngẩng nhìn ôm lấy đôi cánh tay Điền, Hân nhẹ đứng lên rời khỏi ghế, theo bước chân anh đi.

Ngọc Hân ngã xuống mặt nệm bọc vải nhung màu hồng bóng loáng. Một màu hạnh phúc mát dịu đưa hai người vào cuộc tình đam mê chìm đắm hạnh phúc...

Hân e thẹn nằm nghiêng người xoay lưng qua phía Điền nằm. Anh khẽ kéo nhẹ bờ vai Hân xoay lại. Hơi thở của Điền tản mạn trong mùi xà phòng FA còn vương trên da thịt, trên tóc anh, hòa với mùi thơm da thịt người con gái ngập cả những giác quan làm Điền ngây ngất mê say...

Điền như đang ẩn mình trong một hốc đá ngủ vùi giữa mùa đông giá rét, bỗng chốc đã bị đánh thức nó dậy bởi tia nắng ấm vẫy mình trườn tới.

Điền háo hức, hơi thở anh dồn dập phả vào mặt Hân. Anh ôm siết Hân vào lòng mon tron hôn lên khắp cả khuôn mặt thơm tho của nàng...

Không ai nói với ai lời nào. Họ khởi sự trong im lặng. Các động tác mà lần đầu Ngọc Hân cảm nhận trong ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn ngủ, như tạo thêm sự hưng phấn cho hai người.

Rồi lần lần Hân hoàn toàn buông thả thân mình vào tận mê đắm, dưới đợt sóng yêu thương tràn về...

Trng cơn đam mê ngắn ngủi ấy rồi cũng dịu dần. Hân vẫn còn vương vấn chút gì đó như đang thèm gọi thèm khát khao...

Rồi như còn xót lại một chút nỗi nhớ sau sự đam mê bùng bột. Ngọc Hân bỗng lo sợ. Bất chợt cô bật khóc!

Thái Điền biết được ý nghĩ trong lòng Ngọc Hân, anh cảm thấy thương nàng hơn. Nâng đầu Hân lên, anh đặt vào cánh tay rắn chắc của mình. Giọng ngọt ngào âu yếm:

- Ngọc Hân! Anh xin lỗi em, anh không thể... trước thu hút của em. Anh không thể cưỡng lại được vì anh quá yêu em.

Hân vẫn vùi mặt vào ngực anh khóc râm rút:

- Điền ơi! Anh đã hiểu em đã yêu anh như thế nào?

Điền ngẩng đầu lên, đặt đôi môi hôn lên bờ môi Hân nồng nàn:

- Không bao giờ anh làm khổ em! Anh xin thề...

Hân vội đưa tay che miệng anh lại, cô khẽ nói:

- Đừng thề nữa, em tin anh mà Điền!

- Chỉ sợ anh khinh em.

- Anh nheo mắt nhìn cô cảm động.

- Không đâu Hân. Anh nghĩ rằng cần có một ổ khóa vạn năng cầm chân em.

Hân hờn dỗi, gắt, giọng:

- Anh nghĩ em là gì mà bảo thế hả?

Điền làu bàu:

- Không! Tài quá yêu em, sợ mất em anh nói thế thôi, cô bé bư chính của anh ạ! Nghề nghiệp của em tiếp xúc với nhiều người, anh sợ có người hęc mắt để ý là khổ cho thân anh!

Hân giả điếc không thèm trả lời cô nghe niềm hãnh diện lẫn sung sướng vô cùng.

Điền gắt nhẹ:

- Sao im lặng thế. Không trả ời anh hả em?

Hân vùi đầu vào ngực anh, cô nói nhỏ cùng Điền:

- Trong mắt em, anh là duy nhất, đừng ghen bậy bạ như thế. Em giận anh bây giờ.

Điền ngất vào chót mũi Hân nói:

- Cảm ơn em! Mình ngủ nhé em yêu.

Đêm chìm xuống hòa với cơn mưa rả rích. Hai hơi thở hòa nhau rồi chìm dần vào giấc ngủ bình yên!

Tiếng điện thoại reo, Thái Điền cầm máy xem ai nhắn tin, cùng lúc đó Ngọc Hân nhìn anh hỏi:

- Ai nhắn tin sớm vậy anh?

Nhìn dòng chữ hiện trên máy di động Điền đáp:

- Bá Long nhắn anh đi Biên Hòa với nó.

Đôi mắt Hân thoáng buồn:

- Bao giờ vậy anh? Có gấp lắm không?

Điền cười hân vào trán Hân:

- Đang vui sao lại buồn vậy cô bé? Còn hai hôm nữa anh mới đi mà em.

Hân bĩu môi dỗi hờn:

- Mỗi khi đi chơi đều có những việc vướng bận chân anh. Em buồn ghê vậy đó!

- Choàng tay ôm người yêu, anh nói giọng tha thiết:

Ngọc Hân thật tình anh yêu em vì tương lai của chúng mình anh phải phấn đấu để đến ngày chúng ta chung sống bên nhau mới thấy hết được ý nghĩa của cuộc sống thật hạnh phúc em ạ!

Hân ngẩng nhìn anh:

- Xí, làm như anh yêu người ta lắm vậy!

Điền không nói, cúi đầu đáp nụ hôn vào bờ môi Ngọc Hân nồng nàn đắm mê...

Nhìn vào đôi mắt đẹp của Hán giọng anh ngọt ngào:

- Ngọc Hân! Em là tất cả của riêng anh phải không em?

Hân liếc nhẹ anh:

- Đã hiểu... rõ em như thế. Anh không được làm khổ em!

Điền sung sướng:

- Yêu em lắm! Rất yêu nữa là khác.

Nép vào ngực anh. Hân nghe niềm hạnh phúc đong đầy. Thái Điền em yêu anh, cầu mong tình yêu được trọn vẹn hạnh phúc.

Tình yêu đầu em dâng trọn vẹn cho anh, em sẽ là vợ anh, một người vợ đúng nghĩa của nó. Điền ạ! Em không hề gian dối anh điều gì, trái lại anh cũng cùng ý nghĩ như em nghe anh! Từ suy nghĩ đó Hân thấy nhẹ hẳn lòng.

Điền siết chặt Hân trong vòng tay giọng trầm ấm:

- Hân ơi! Em sẽ là cô vợ bé bỏng tuyệt vời của lòng anh! Xin thế anh sẽ mãi mãi bên em như chim liền cánh vậy!

- Tin anh chưa hả em?

Cô nhẹ gật đầu sung sướng:

- Vâng! Em vô cùng sung sướng anh ạ!

- Em mong rằng sau chuyến đi Biên Hòa với anh Bá Long anh trở lại thành Phố lo chuyện chúng mình hợp thức hóa, em mong muốn như thế Điền ạ!

Vuốt mũi Hân anh cười:

- Được rồi anh sẽ chiều vợ yêu của anh mà.

Nép vào ngực Điền, Hân nghe hạnh phúc, cô không còn lo sợ nhưng gì đã xảy ra trong cuộc đời cô ngày hôm qua!

Cái quý giá gìn giữ bấy lâu nay, bây giờ không còn nữa. Hân rất yêu Điền, tin tưởng nơi Điền, chỉ vì công việc anh hay vắng mặt bên Hân. Lý do đó Hân có những ý nghĩ không đạu dâm lo nhiều.

Giờ đây nghe những lời nói thương yêu chân tình Hân thấy nhẹ nhàng không còn lo sợ nữa.

Thời gian như ngừng lại và ánh lên một màu hồng rực rỡ sáng của buổi bình minh.

Những con chim hót ríu rít trước sân thượng nơi lầu một khách sạn báo hiệu một ngày mới.

Điền siết nhẹ bờ vai Hân âu yếm:

- Sửa soạn đi em, chúng mình đi ăn sáng nhé!

Nụ cười thật tươi nở trên môi Hân, nỗi buồn niềm khắc khoải trong lòng Hân như tan biến theo từng lời nói ngọt ngào của anh.

Điền ôm Hân vào lòng, trao cho cô những nụ hôn quyến rũ đam mê. Phải chăng tình yêu chân thật nó vượt qua tất cả mọi rào cản.

Ngọc Hân vẫn còn lo ngại gia đình của Điền có chấp nhận cưới cô cho anh? Một cô gái đã dâng hiến cả cuộc đời cho Thái Điền.

Cuộc vui nào rồi cũng trôi qua mau. Hân trở về nhà sau chuyến đi chơi Nha Trang với Điền.

Xe ngừng lại bên đường thấy cánh cửa vẫn còn bóp khóa. Hân biết giờ này mẹ và Di Hai người giúp việc còn nơi cửa hàng vải.

Hân cảm thấy nhẹ người, cứ sợ phải đối mặt với mẹ. Sợ mẹ sợ bắt gặp ngay sự thay đổi của Hân.

Hân mở cửa nhà vào, việc đầu tiên của Hân là lấy khăn và quần áo vào phòng tắm rồi đóng cửa chặt lại.

Tâm thần con gái trắng ngần trước khuôn kiếng trong phòng tắm. Ngọc Hân nhìn gương ngẩn với chính mình.

Hân chỉ nhớ những cử chỉ âu yếm, lời nói như ru ngọt ngào của Điền, và những nụ hôn nhẹ nhàng quyến rũ mơn trớn bờ môi, Hân lúc đó như ngây ngất tê dại, làm cho Hân mê đắm trong hạnh phúc.

Tương nhớ lại giây phút đó, lời Điền vang vang như rót mật vào tai:

- Anh yêu em, yêu em nhiều chỉ sợ tình yêu em đối với anh không nồng nàn tha thiết như anh yêu em Hân ạ!

Từng lời từng câu nói yêu thương nồng ấm ấy cho đến bây giờ. Đứng trước tấm gương phản chiếu Ngọc Hân chợt mỉm cười rồi xa vùi nước vuốt ve mon tron da thịt của cô.

- Thái Điền ơi! Em yêu anh. Em biết rằng dù trước hay sau em cũng vẫn là vợ của anh phải không Điền? Anh sẽ cưới em, ời hạnh phúc vô cùng...

Tự trấn an lòng mình như thế. Ngọc Hân với chiếc khăn lau nước, mặc đồ xong, cô bước ra ngoài buồng người ngã dài trên giường nệm ôm chú gấu nhồi bông vào lòng ngủ một giấc êm ái vô tư.

Một ngày làm việc thật tẻ nhạt, Hân xem đồng hồ đã hết giờ. Xong nhiệm vụ, Hân chờ bàn giao ca trực cho Lê Thanh để ra về.

Cái nắng buổi chiều đã dần dần dễ chịu Hân bước ra khỏi cửa bưu điện, vừa dắt xe chạy bắt chợt bàn tay. Thu Hà siết chặt vai Hân khẽ mỉm cười:

- Nhỏ chò ta quá giang với Hân!

Hân đưa tay nắm tà áo dài, ngồi lên yên xe gượng cười với Hà:

- Hà cũng có xe mà đòi quá giang.

Nhìn bạn Hà nheo mắt:

- Thì quá giang đi cùng đường vậy mà.

- Hôm nay nhỏ lại lắm chuyện!

Xe của hai cô gái được nổ máy lao đi Hà hỏi Hân.

- Sao hôm nay nhỏ có vẻ buồn vậy hả?

Hân đáp gọn:

- Có gì đâu?

Hà tra gọn:

- Nhỏ và anh ..Điền giận nhau hả?

Hân lắc đầu:

- Đầu có! Nhỏ lại đoán mò.

Hà cười:

- Vậy chứ việc gì mà vào làm việc nhỏ quên đầu quên đuôi hết vậy? Bấm máy điện thoại cho khách hàng nhỏ cứ bấm rộn mãi?

Hân ồm ờ...

- Thì... thì tại hạ buồn ngủ nên bấm lộn số thôi.

Hà bữu môi:

- Xí, nhỏ định nói dối hả?

Hân hỏi lại:

- Nhưng nhỏ có thấy ta ngáp dài dài lúc làm việc hay không hả?

Hà lại càng truy gắt:

- Nhưng nhỏ cũng đồng ý là đang có chuyện gì xảy ra nơi nhỏ. Ta thấy nhỏ lạ lắm...

Hân im lặng không biết Hà nói thế có ý gì? Nhỏ đã biết những gì thầm kín của Hân?

Gạt bỏ ý nghĩ không đâu đó. Hân vội nói:

- Chỉ tại đi chơi xa về, còn mệt nên đi làm có vẻ lười thế thôi.

Vỗ nhẹ vai Hân, Hà cười:

- Thế mà ta cứ ngỡ "hai đứa giận nhau". Ê, đi chơi vui không?

Hân xoay mắt nhìn Hà:

- Nhỏ đang hỏi cung ta đi hả?

- Không, không! Đừng nghĩ bậy nhé chỉ muốn chia vui với nhỏ mà...

Hân liếc bạn đùa vui:

- Dĩ nhiên là vui rồi! Nhất là đi với người mình yêu!

Hà cười:

- A, ta không phải là công an mà vẫn được nghe những lời khai thật hữu ích!

Hân gắt giọng la bạn:

- Đồ con yêu! Mi bắt chẹt ta đó hả...

Hà so vai, Hân nói:

- Không, không dám. Xin lỗi nhé!

Hai người vẫn chạy chậm chậm trên con đường tráng nhựa... Chợt Hân lên tiếng hỏi bạn:

- Tại sao nhỏ lại im lặng vậy?

Giọng buồn, Hà than thở:

- Có gì đâu! Nay mai nhỏ lấy chồng, ta lại cô đơn một mình.

Hân cười khẽ:

- Có bao giờ trời mưa hoặc không nắng. Có bao giờ nhỏ trẻ mãi không già? Phải chấp nhận vậy thôi Hà ạ! Mỗi người phải có một điểm dừng chân và một mái ấm gia đình cho mình thôi nhỏ.

Hà hoan hỉ cười:

- Ta biết, ta rất mừng cho nhỏ. Chúc hai người hạnh phúc.

Hân gắt nhẹ:

- Nhỏ lại trêu ta nữa! Chưa chi đã ba hoa chúc tụng rồi.

Hà nhìn bạn:

- Nè bao giờ gọi thiệp hồng cho ta.

Hân nheo mắt:

- Ta không quên đâu, đừng lo. Chừng đó, nhỏ sẽ là cô dâu phụ, ta sẽ tìm cho nhỏ một chú rể phụ thật xứng đáng.

Hà hạ miệng:

- Ôi giời! Quý hóa. Thực hiện đúng nhé. Ta cũng đang muốn chồng lắm đấy!

Hân cười khúc khích nhường lối cho Hà chạy trước. Bất chợt tiếng còi thổi vang lên Thu Hà giật mình hãm thắng thật nhanh.

Người công an đưa chiếc côn ngoắt xe cô gái lại! Bốn mắt nhìn nhau cùng một lúc Thu Hà lên tiếng nói với Ngọc Hân:

Lại tai họa đến nữa rồi!

Bước xuống xe. Hà dắt xe đến bên anh công an đưa mắt nhìn, cất tiếng nói ngọt ngào:

- Dạ... anh gọi em...

Anh công an nhìn Hà không nháy mắt rồi hỏi một câu vô cùng khó chịu:

- Mắt cô để đâu mà không nhìn đèn báo hiệu?

Vẫn nhìn anh. Hà cười duyên đáp nhẹ vẻ lém lỉnh.

- Dạ.. dạ em thấy chứ anh. Nhưng tại em phải đi gấp để kịp giờ làm việc. Xin anh thông cảm.

Anh công an nghiêm giọng vẻ mặt khó khăn:

- Cô cho xem giấy tờ.

Lấy chiếc bóp trước giỏ xe. Hà lấy giấy tờ đưa cho anh.

- Thưa đây ạ!

Đôi mắt anh công an liếc nhìn giấy tờ cùng bằng lái xe, anh gấp lại nhìn Thu Hà lần nữa!

- Lần thứ nhất tôi tạm tha cho cô.

Vượt đèn đỏ gây nguy hiểm đến tính mạng, cô biết không? Phải cẩn thận đấy Hà gạt đầu lia lịa, nhưng đôi mắt không rời anh công an. Cô khẽ mỉm cười! Trời hỡi, làm như anh hai của mình không bằng, lại lên giọng dạy khôn. Cô bật thét:

- Cám ơn anh! Cám ơn anh rất nhiều.

Dắt xe khỏi nơi anh công an đang đứng, Hà đạp máy cho xe lướt đi cùng Ngọc Hân cô rùn vai:

- Nguyễn Chánh Trực tên đẹp đấy!

Hân cũng đẹp trai ghê, nhưng có vẻ nghiêm nghị quá trông ớn lạnh... Còn hên nếu không đã mất toi nửa tháng lương!

Hân cười khúc khích:

- Thì ra này giờ nhỏ chỉ chú ý đến tên và gương mặt của anh chàng không nhớ cả bị phạt hả?

Hà hất mặt:

- Nhỏ biết không! Ta cũng hơi run nhưng cũng nhờ tài ăn nói của ta chứ bộ! À, nhỏ thấy hẳn còn dạy đời cả ta...

Hân cười trêu Hà:

- Tái ngộ lần nữa đi, lúc đó xem tài ăn nói của nhỏ còn ưu đãi hay sẽ mất tiền phạt!

Hà rút cổ lắc đầu:

- Hừm! Xúi dại cho ta vậy hả?

Cả hai không nói nữa, cùng cười khúc khích nhìn về phía trước cho xe chạy nhanh!

Bà Hiền không ngừng tay với chiếc máy tính, giây lát bà lẩm nhẩm rồi lấy bút viết và quyển sổ dày cộm những con số hiện ra trên máy tính.

Gỡ cặp kính trắng xuống, đưa mắt nhìn ra công, như có vẻ như chờ đợi ai!

Bà khẽ thở dài rồi tiếp tục công việc tính toán công việc một cách say sưa.

Dựng xe vào góc nhà xong. Hân quàng túi xách, nhẹ nhàng bước về phòng mình, về một nhọc.

Bà Hiền thấy bóng Hân ngang phòng, bà mỉm cười khẽ gọi:

- Hôm nay làm nguyên ngày hả con gái?

Vòng tay ôm vai mẹ, Hân nhỏ nhẹ:

- Vâng! Hôm nay con làm nguyên ngày, mệt thấy mô. Vừa giao ca là con về ngay.

Nhìn Hân bà Hiền thấy thương:

- Mẹ thấy con mệt lắm rồi, vào tắm đi con, con ăn cơm nữa...

Tựa cằm vào vai mẹ. Hân nũng nịu:

- Mẹ, ơi! Mẹ sợ con gái mẹ đói lắm sao?

Bẹo vào má con gái:

- Lớn rồi còn làm nũng với mẹ, mai một lấy chồng còn nhõng nhẽo người ta cười cho.

Hân cười cùng mẹ:

- Lúc ấy người ta sẽ chiều con, con mới chịu.

- Ghê chưa! Nói nghe hay quá vậy con gái?

- Ba con đâu rồi mẹ?

- Ba con đi Đà Nẵng thăm nội con bệnh.

Hân chắc lưỡi:

- Nếu biết ba đi thăm nội con cùng đi với ba. Lâu quá con không về thăm nội, con cũng nhớ nội ghê vậy đó mẹ!

Bà Hiền nhìn Hân cười:

- Con khỏi lo nhớ nội, ba con ra ngoài ấy đón bà nội vào đây với con đó Hân ạ!

Siết chặt vai mẹ. Hân reo mừng:

- Thế hả mẹ? Ôi, con vui quá!

Bà Hiền cười:

- Làm gì đỡ thế con gái? Lớn rồi như con nít vậy.

Hân vùng vằng giận dỗi:

- Ủ, mẹ lại trêu con hoài.

Bà Hiền, vuốt lại mái tóc cho con gái:

- Đạo này con ốm lắm nghe Ngọc Hân, lại xanh nữa đó. Trong người có sao thì nói mẹ mua thuốc cho uống.

Hân cảm động nói khò lấp:

- Mẹ thương con nhiều quá Con vẫn khỏe mà mẹ.

Sửa lại giọng kính bà cười hỏi:

- Hân à! Con có thư của Minh Tâm từ Pháp vừa gửi về cho con đây. Cô dưỡng Minh Trí cô gửi lời nói với mẹ. Một ngày gần đây Tâm về nước sẽ đến nhà tính chuyện hôn nhân cho hai đứa con đây.

Hân bĩu môi ngúng nguẩy:

- Mẹ nói kỳ ghê con không chịu như thế đâu.

Bà Hiền nhìn con cười khen:

- Trông kia, con gái vừa nói đến việc lấy chồng là mắc cỡ hồng đôi má!

Hân mắc cỡ:

- Mẹ cứ nhạo con hoài!

Rồi Hân lại nói lảng:

- Mẹ ơi! Hôm nay mẹ bán hàng có đắt không?

Bà Hiền gật đầu:

- Hôm nay mẹ bán cũng đông khách lắm, không có ba con, chỉ một mình một nhừ ra. Mai nhờ có dì Hai giúp việc phụ tiếp. À Hân này, thư và quà Minh Tâm gửi con, mẹ để trong phòng con đây.

- Thế à?

- Minh Tâm có gửi tặng con một bức tranh vẽ cảnh đẹp lắm!

Hân vô tư nói:

- Tội nghiệp anh Tâm ghê!

Bà Hiền nhắc nhở:

- Vào tắm đi con, để mẹ bảo Dì Hai dọn cơm cho mẹ con mình ăn, rồi mẹ sẽ có nhiều chuyện nói cùng con, Mấy hôm nay bận bán hàng nhiều không có thời gian gặp con.

Hân mỉm cười hôn vào má mẹ nói:

- Hôm nay mẹ có chuyện gì trịnh trọng nói với con hả mẹ?

Bà Hiền cười nói:

- Rồi con sẽ biết, gấp gấp gì con gái? Mẹ cộng xong số hàng này xuống dùng cơm.

Hân không hỏi thêm, mim cười cùng mẹ, cô bước vào trong...